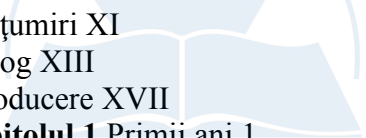
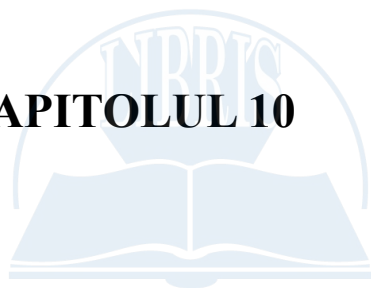

CUPRINS:

Mulțumiri XI	
Prolog XIII	
Introducere XVII	
Capitolul 1 Primii ani 1	
Capitolul 2 Ieșirea de sub control 7	
Capitolul 3 Mexic 11	
Capitolul 4 Retrezirea spirituală 15	
Capitolul 5 Dumnezeu este statornic 21	
Capitolul 6 O atitudine de bucurie 25	
Capitolul 7 Dumnezeu strigă atunci când e nevoie 29	
Capitolul 8 Ruperea legăturilor 37	
Capitolul 9 Aventură în Chile 41	
Capitolul 10 Moartă pe râu 47	
Capitolul 11 Salvarea mea 51	
Capitolul 12 Drumul înapoi acasă 57	
Capitolul 13 Îngeri pe malul râului 65	
Capitolul 14 Întoarcerea la Wyoming 69	
Capitolul 15 Puterea rugăciunii 73	
Capitolul 16 Claritatea viziunii 77	
Capitolul 17 Conversație cu un înger 83	
Capitolul 18 Secția de tratament intensiv 89	
Capitolul 19 Recuperarea mea fizică 93	
Capitolul 20 Bob 105	
Capitolul 21 Dragul meu George 111	
Capitolul 22 Inspirație pentru alții 117	
Capitolul 23 Dumnezeu rostogolește piatra 123	
Capitolul 24 Willie 127	
Capitolul 25 Bill 133	
Capitolul 26 Chad 137	
Capitolul 27 Nevoia de a scrie 139	
Capitolul 28 Cea mai lungă zi din an 145	
Capitolul 29 Frumosul meu fiu 149	
Capitolul 30 Cealaltă latură a timpului 153	
Capitolul 31 Darurile compasiunii 157	
Capitolul 32 Sincronizare perfectă 163	
Capitolul 33 Concluzii logice 171	
Să dăm înapoi 179	
Întrebări și răspunsuri cu dr. Neal 181	
Despre autoare 189	

CAPITOLUL 10

MOARTĂ PE RÂU

„Chiar de voi umbla prin mijlocul umbrei morții, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine ești; toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au mângâiat.”

– Psalmul 22:4

O persoană care vâslește pe un râu învolburat de munte este ținută în caiac de fusta anti-stropi și chinga de fixare a corpului în interiorul ambarcațiunii. O fustă anti-stropi este o folie din neopren care înconjoară talia caiacistului, se întinde peste punte și formează un strat etanș care nu permite intrarea apei în caiac. O bucată de material cunoscută sub denumirea de chingă de fixare este cusută în partea din față a fustei anti-stropi, pentru a se prinde de caiac. Când vrea să iasă din caiac, caiacistul trebuie să „tragă clinul”, cu alte cuvinte, să tragă chinga pentru a desprinde fusta anti-stropi de corpul caiacului, putând astfel săși folosească picioarele pentru a sări din ambarcațiune. Când mi-am dat seama că fusesem blocată în cascadă, nu am intrat în panică și nu m-am zbatut, ci am încercat cu disperare să ies din caiac folosind câteva tehnici standard.

Am încercat de mai multe ori și cu forță să ajung la chinga de fixare a fustei anti-stropi, dar puterea apei care îmi împingea brațele în aval era prea mare și încercările mele păreau o joacă. Am încercat să împing apărătoarele picioarelor, să răstorn caiacul. Mă gândeam la familia mea și încercam cu disperare să scot capul din apă pentru a putea lua o gură de aer. Mi-am dat seama repede că nu-mi mai puteam controla viitorul. Dumnezeu mă salvase de mai multe ori în trecut, așadar m-am îndreptat încă o dată spre El și I-am cerut intervenția divină. Nu am cerut să fiu salvată. Știam că mă iubea și că avea un plan pentru mine. Am cerut doar să se îplinească voia Lui. Chiar în clipa în care mi-am îndreptat gândul spre El, am fost copleșită de o senzație de calm, de pace, și mă simțeam ca și cum cineva mă ținea în brațe, mă mângâia și mă consola. Mă simțeam așa cum cred că se simte un copilăș legănat la sânul mamei sale. De asemenea, eram foarte sigură că totul va fi bine, indiferent de rezultat.

Mă gândeam la soțul meu și la copiii noștri, la cei din familia Long și la viața mea pe Pământ. Mă gândeam la relația mea cu Dumnezeu. Eram recunoscătoare că are grijă de mine și mă minunam de intensitatea fizică a acelei senzații. Mi-am amintit cu ușurință un poem de mult uitat care atârna pe un perete din casa unei prietene din copilărie. Îl citisem fără să mă gândesc prea mult de fiecare dată când intram în casa prietenei mele și acum îi înțelegeam cuvintele. Poemul era „Urme pe nisip” de Carolyn Joyce Carry. Mai târziu, am cumpărat mai multe exemplare înrămate ale acestui text, pe care le-am atârnat pe pereți acasă și în cabinetul meu. Am continuat să citesc aceste cuvinte aproape în fiecare zi:

*Într-o noapte, un om a avut un vis.
A visat că mergea de-a lungul unei plaje alături de Dumnezeu.
Întâmplările din viața lui se proiectau pe cer și a observat două rânduri de pași pe nisip, Un rând de pași era al lui și celălalt al lui Dumnezeu. Când ultima scenă din viața lui se derulase, și-a amintit că, în clipele cele mai grele și mai triste din viața lui, Putea să observe un singur rând de pași.*

*Consternat, a întrebat: „Doamne, ai spus că
De m-am decis să te urmez,
Vei merge tot drumul alături de mine.
Nu înțeleg de ce, atunci când aveam mai mare nevoie de
Tine,
M-ai părăsit.”*

Dumnezeu i-a răspuns: „Scumpul meu copil, Te iubesc și nu te-aș părăsi niciodată. În clipele de grele încercări și suferințe, Când ai văzut doar un singur rând de pași... Atunci Eu te-am purtat în brațe.”

Deși simțeam prezența și grija lui Dumnezeu, eram încă deplin conștientă de ceea ce se întâmpla și de lucrurile din jurul meu. Puteam să simt curentul care îmi împingea și îmi trăgea trupul și simțeam presiunea apei. Nu vedeam și nu auzeam nimic, dar eram foarte conștientă de ceea ce se întâmplase în jurul meu și cu mine. Mă simțeam bine, calmă și minunată de prezența lui Dumnezeu.

Când am simțit că nu mai încercam să respir, am presupus că voi muri. Gândurile mi se îndreptau către soțul meu și copiii noștri și, în timp ce cugetam la ce se va întâmpla cu ei, fără prezența mea ca soție și ca mamă, eram sigură, în adâncul sufletului meu, că totul va fi bine, chiar dacă aveam să mor. În timp ce așteptam sub apă, mă gândeam și îmi analizam viața, desfășurarea ei, alegerile făcute, bucuriile și regretele. Am cugetat la toate. În cele din urmă, m-am gândit ce plictisitor era. Mă săturasem să cuget și să aștept. Eram gata să pornesc călătoria, oricare ar fi fost ea. Cu siguranța că totul va fi bine, indiferent de rezultat, m-am trezit îndemnându-l pe Dumnezeu:

„Grăbește-Te.”

CAPITOLUL 11

SALVAREA MEA

„La oameni lucrul acesta e cu neputință, dar nu la Dumnezeu.

Că la Dumnezeu toate sunt cu putință.”

– **Evanghelia după Marcu 10:27**

În timp ce eu trăiam o stare de bine, de pace și de plictiseală, însoțitorii mei nu erau atât de liniștiți. Când Chad și-a dat seama că dispărusem, căuta înnebunit caiacul meu. S-a cățărat pe caiacul lui și a început să privească în susul râului. Tom cobora „ușor” când l-a văzut pe fiul său sărind pe o stâncă. L-a strigat pe Chad doar pentru a afla că un caiac era blocat, iar eu și caiacul meu dispărusem. Tom a insistat. „Băieți, trebuie să o găsiți!”

Imediat ce a ajuns pe marginea stâncii, deasupra și lângă șuvoiul principal, Chad a văzut ceva roșu, crezând că este casca mea. I-a chemat pe ceilalți și, într-un minut, Tom, Chad și Kenneth urmăreau situația de pe aceeași stâncă. Îmi puteam vedea casca, dar un curent puternic, adânc de peste un metru, trecea între stânca pe care stăteau ei și locul unde eram eu. Apa era prea adâncă și prea rapidă pentru ca cineva să-i poată rezista, iar distanța prea mare pentru ca cineva să o sară. Era un exemplu clasic al expresiei „atât de aproape și totuși atât de departe.”

Chad îl ajuta pe Tom, care încerca să se aplece peste apă. Apoi Tom a încercat să sară pentru a putea prinde caiacul meu. A reușit doar să fie luat de apă, dus sub caiacul meu și apoi în apa de mai jos.

Au încercat de mai multe ori, fără succes, să ajungă la mine și fiecare încercare se încheia cu strigăte din ce în ce mai tari și cu o senzație de disperare și descurajare. Nimic nu părea să reușească. Tom spune că toți membrii grupului, inclusiv Chad și Kenneth, erau într-o stare de „groază greu de descris”. Anne și ceilalți caiaciști stăteau în apa liniștită din aval, cu sentimentul că nu pot fi de folos și lipsiți de speranță. Membrii familiei Long erau bine antrenați și obișnuiți cu apele învolburate, dar acum era cu totul altceva. Nu numai că era vorba de mine, prietena lor, dar se părea că nu pot face niciun pas către o salvare reușită. Nimic nu părea să meargă. Timpul părea că

se oprise în loc.

Când Tom a ieșit la suprafață, după o altă încercare de a ajunge la mine, l-a auzit pe Chad strigând: „Grăbește-te, grăbește-te.” Trecuseră multe minute și erau conștienți de nevoia unei intervenții rapide. În scurt timp, salvarea putea să se transforme în „recuperarea cadavrului”. Băieții încercau cu disperare să se gândească la ceva care putea să ajute, inclusiv să devieze cursul apei pentru a putea ajunge la caiacul meu. Când ajunsese aproape de disperare, Tom s-a cățărât din nou pe stâncă și a simțit că scena se schimbase complet. Situația părea să se fi schimbat fulgerător.

Și-a dat seama că pierduseră cinci minute sau mai mult „imitându-i pe polițiștii din Keystone”, apoi deodată totul era diferit. A simțit că atmosfera s-a schimbat brusc și a simțit apropierea fizică a lui Dumnezeu. Tom avea senzația clară că Dumnezeu le spunea: „Sunteți patetici. Nimic din ceea ce faceți nu merge, deci mai bine să intervin eu.” Tom simțea că atmosfera se schimbase și Dumnezeu preluase controlul. Încercând să-i spună asta lui Chad, Tom i-a zis: „Trebuie să fie ceva supranatural.” Chad s-a gândit că tatăl său voia să spună că eforturile sale trebuiau să fie supranaturale, prin urmare l-a asigurat pe Tom că va face tot posibilul. Tom i-a răspuns: „Nu, nu asta. Vreau să spun că într-adevăr trebuie să fie supranatural.” Lucrurile au început să se întâmple.

S-a uitat în jos și o stâncă uscată a apărut brusc în mijlocul șuvoiului care îi despărțea de mine. Au reușit să pășească pe acea stâncă și să o folosească drept platformă de unde puteau să ajungă la caiacul meu. Chad a putut să se sprijine de stânci și să prindă bine caiacul meu. Se ținea bine și trăgea în aval. Era un atlet tânăr, puternic, deja campion mondial și totul era pregătit pentru succes. Se gândea: „E momentul ca tăria supraomenească să lovească, la fel ca femeia care este capabilă deodată să ridice mașina care-i strivește copilul.”

A tras cu toată forța și cu convingerea absolută că va reuși. Nu s-a întâmplat nimic. Simțea că, dacă nimic nu mersese, de data asta ar trebui să meargă. Nu a mers. Chad simțea că nu făceau ce trebuie și simțea că el, și ei, mă pierduseră. Kenneth spunea că au încercat de mai multe ori să miște caiacul, dar era blocat, cu adevărat blocat.

Kenneth, Chad și Tom se simțeau complet neajutorați, dându-și seama că nu puteau să miște caiacul meu. Fiecare a observat că numai intervenția lui Dumnezeu putea să schimbe situația și, când au ajuns la ambarcațiunea mea încă o dată, Tom spune că a fost „o explozie sonică fără sunet”. Caiacul meu s-a răsucit puțin și deodată Chad era în apă.

În timpul „exploziei sonice”, ambarcațiunea mea și-a schimbat ușor poziția, deplasându-mi corpul mai în mijlocul curentului. Forța apei mi-a smuls vesta de salvare și casca, iar apoi m-a „supt” din caiac și m-a dus în josul râului. Nimeni nu m-a văzut „ieșind” din ambarcațiune, însă Chad a observat ceva roșu în aval. A crezut că este vesta mea de salvare și se gândea cu tristețe să o recupereze pentru familia mea. A sărit în apă și a prins vesta mea de salvare în timp ce ieșea la suprafață. În timp ce ținea în mână vesta de salvare goală, a simțit corpul meu izbindu-se de picioarele lui. Nici măcar nu știa că eram acolo. A intrat din nou în apă, m-a apucat de încheietura mâinii și a tras cu putere.

Anne, care era încă în caiac, a vâslit către el pentru a-l ajuta să înoate cu trupul meu vinețiu, umflat, lipsit de oxigen, spre mal. Ochii mei erau fără viață.

Membrii familiei Long predau cursuri de salvare în ape de munte, astfel încât erau primii oameni chemați atunci când avea loc un accident pe râul Payette. Trupul meu lipsit de viață nu era primul pe care îl recuperau dintr-un râu, dar Chad era distrus. Mai târziu mi-a spus că era distrus pentru că „vedea cum moare o persoană iubită” și simțea că eșuaseră în toate privințele. Tom a spus că se simțea ca într-un accident de automobil. Ei mi-au dus trupul pe malul stâncos al râului, unde Tom, Chad și Kenneth a început să urmeze sistematic pașii standard de evaluare și de resuscitare. Trecuseră unsprezece până la paisprezece minute de când Anne pornise cronometrul și atmosfera era tristă când au început resuscitarea cardio-pulmonară (CPR) standard. Tensiunile s-au amplificat atunci când o femeie insista că nu ar trebui să mă readucă la viață, pentru „va fi doar o legumă”, iar alt caiacist dorea să filmeze toată întâmplarea cu o cameră video.

Unul din sfaturile obișnuite în resuscitare este nevoia de detașare emoțională față de persoana resuscitată și concentrarea totală pe respectarea protocoalelor de resuscitare cardio-pulmonară până când persoana este fie readusă la viață, fie declarată decedată.

Contrar învățăturilor și experienței lor, Tom, Kenneth și Chad nu reușeau să uite că eu, prietena lor, eram persoana în curs de resuscitare. În timp ce urmau pașii obișnuiți ai resuscitării cardio-pulmonare, ei se rugau fără încetare pentru revenirea mea la viață și mă strigau: „Mary, nu poți să ne părăsești. Știm că ești aici. Revino la viață. Te rugăm să respiri”, de mai multe ori.

În sfârșit, când au observat că am avut o respirație găfăită, amplă, ei nu erau siguri că era vorba de o respirație de revenire la viață sau de agonie, acel tip de respirație care anunță apropierea morții. Când acea respirație a fost imediat urmată de alta, ei m-au strigat din nou și m-au încurajat să respir. Am răspuns chemării lor repetate cu o singură respirație chinuită și apoi m-am oprit. Au insistat și i-am răsplătit cu o altă respirație găfăită. Acest tipar s-a repetat de mai multe ori. De fiecare dată când mai respiram, emoțiile lor urcau către „lumină totală”, iar de fiecare dată când încetam să respir, se cufundau în „întuneric total”. Fiecare respirație îmi făcea să revină la senzația de timp „normal”. De fiecare dată când nu mai respiram, timpul părea să se oprească în loc pentru ei. Din când în când, între aceste respirații rare, scoteam un geamăt de durere straniu, nefiresc. Lor li se părea că eu mă cred încă prinsă sub apă și era un geamăt din inimă. Au continuat să mă încurajeze și să se roage. După ce li s-a părut că trecuse o eternitate, am început să respir mai regulat, iar timpul a revenit la „normal”.

CAPITOLUL 12

DRUMUL ÎNAPOI ACASĂ

*„Fiindcă sunt încredințat că nici moartea, nici viața,
nici îngerii, nici stăpânirile,
nici cele de acum, nici cele viitoare,
nici puterile, nici înălțimea,
nici adâncul și nici o altă făptură*

nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.”

– Romani 8:38-39

Curentul fusese puternic și îmi smulsese casca și vesta de salvare înainte de a putea ieși din caiac. În timp ce eram încă în ambarcațiune, stăteam jos, cu picioarele întinse în față, sub puntea din față. Eram înclinată în față din talie, iar corpul și brațele erau întinse pe partea de sus a punții din față, apăsate de forța apei. Eram cu fața în aval și, în timp ce curentul îmi trăgea trupul din caiac, trupul a fost forțat să se îndoie în jurul părții din față a cockpitului. Nu era o problemă pentru șoldurile mele, care se îndoie în mod normal în această direcție, însă genunchii erau forțați să se plieze pentru a-mi elibera corpul.

Era un proces relativ încet, în cursul căruia eram trează și deplin conștientă de ceea ce se întâmpla. Poate părea mai degrabă morbid, însă din perspectiva unui chirurg ortoped, eram intrigată de faptul că îmi simțeam oasele și ligamentele genunchilor cum cedează. Am încercat să analizez senzațiile și să apreciez ce structuri păreau să fie implicate. Se părea că nu simt nicio durere, dar mă întrebam dacă nu cumva gemeam fără să știu. Am făcut o scurtă autoevaluare și am decis că nu, nu gemeam și într-adevăr nu simțeam nicio durere. Mă simțeam în mod curios binecuvântată. Este o afirmație remarcabilă, ținând seama că întotdeauna mi-a fost groază de înec.

În timp ce trupul îmi era scos lent din caiac de forța apei, aveam senzația că sufletul meu „se despuia” încet de corpul meu. În cele din urmă mi-am simțit corpul cum a fost eliberat din caiac și apoi luat de curent. Aceasta a fost ultima senzație fizică pe care am avut-o în legătură cu corpul meu. Nu-mi amintesc cum mă loveam de fundul râului, cum m-am izbit de corpul lui Chad sau cum am fost trasă pe malul râului. În momentul în care corpul meu a fost eliberat din caiac de forța apei și a fost dus la vale, am simțit un pocnet. Am simțit ca și cum aș fi înlăturat stratul exterior, greu, eliberându-mi sufletul.

M-am înălțat și am ieșit din râu, iar când sufletul meu a ieșit la suprafața apei, am întâlnit un grup de cincisprezece până la douăzeci de suflete (spirite omenești trimise de Dumnezeu) care m-au primit cu cea mai copleșitoare bucurie pe care am trăit-o și mi-o puteam imagina vreodată. Era o bucurie la cel mai pur nivel al inimii. Era un fel de comitet de primire sau un nor mare de martori, așa cum este descris în *Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei (12:1)*: „Astfel că și noi, având împrejură-ne atâta nor de martori, să lepădăm tot ceea ce îngreuiază și tot păcatul ce cu ușurință ne împresoară și cu stăruință să alergăm la întrecerea ce ne stă înaintea.” Acest comitet de primire părea să mă ovaționeze din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropiam de „linia de sosire”.

Deși nu puteam să identific fiecare ființă spirituală pe nume (de exemplu, Paul, răposatul meu bun, doamna Sivits, bătrâna mea dădacă, Steven, vecinul meu, sau alte persoane), le cunoșteam bine pe fiecare, știam că sunt trimise de Dumnezeu și le știam de o veșnicie. Eram și eu printre ele și știam că au fost trimise pentru a mă călăuzi prin timpul și spațiul care desparte lumea noastră de lumea lui Dumnezeu. De asemenea, înțelegeam dincolo de cuvinte că fuseseră trimise nu doar să mă întâmpine și să mă călăuzească, ci să mă și protejeze în timpul călătoriei mele.

Acele ființe aveau contur, dar nu aveau limite foarte clare așa cum au corpurile fizice de pe Pământ. Aveau contururi neclare, pentru că fiecare ființă spirituală era orbitoare și radiantă. Prezența lor îmi cuprinsese toate simțurile, ca și cum puteam să le văd, să le aud, să le simt, să le miros și să le gust în același timp. Strălucirea lor era atât orbitoare, cât și revigorantă. Nu vorbeam efectiv, însă comunicam cu ușurință într-o formă foarte pură. Ne transmiteam simultan gândurile și emoțiile și ne înțelegeam perfect unii cu alții, deși nu foloseam limbajul.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este desigur limitat la o singură limbă și am dobândit o nouă înțelegere a descrierii biblice despre Pogorârea Sfântului Duh. În consemnarea din *Faptele Sfinților Apostoli (2:5-11)*, putem citi: „Și locuiau în Ierusalimiudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer. Și când s-a făcut vuietul acela, s-a adunat mulțimea și s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei grăind în limba sa. Și erau uimiți toți și se minunau, zicând: «Iată, nu sunt oare galileeni toți aceștia care vorbesc? Și cum de auzim noi, fiecare, limba noastră în care ne-am născut?»” Acum am înțeles pe deplin cum se putea așa ceva. Dumnezeu nu are nevoie de limbaj verbal pentru comunicare.

Sosirea mea a fost sărbătorită cu multă bucurie și aveam o senzație de iubire absolută în timp ce acele ființe spirituale și eu ne îmbrățișam, dansam și ne salutăm. Intensitatea, profunzimea și puritatea acestor sentimente și senzațiile erau mult mai mari decât aș putea descrie vreodată sau decât aș fi putut resimți pe Pământ.

Să nu mă înțelegeți greșit... am fost foarte binecuvântată în viața mea și am resimțit multă bucurie și multă iubire aici pe Pământ. Îmi iubesc soțul și pe fiecare dintre copiii mei din tot sufletul, iar iubirea este reciprocă. Doar că lumea lui Dumnezeu este mult mai plină de culoare și mai intensă. Era ca și cum aș fi resimțit o explozie de iubire și de bucurie în esența lor absolută, pură. Singurul lucru de pe Pământ cu care pot compara această diferență este televiziunea; comparați imaginile de pe vechile ecrane cu tub catodic cu imaginile de pe noile televizoare cu înaltă definiție; imaginile HD sunt înfiorător de limpezi în relația lor strălucire și claritate.

Oricum, îmi este imposibil să descriu cât mai exact ceea ce am văzut și am simțit. Când încerc să-mi reamintesc experiențele, acum, descrierea mi se pare foarte palidă. Mă simt de parcă aș încerca să descriu o experiență tridimensională trăind într-o lume bidimensională. Cuvintele, descrierile și conceptele potrivite nici măcar nu există în limbajul nostru obișnuit. Ulterior am citit relatările altor

oameni despre experiențele lor în apropierea morții și descrierile lumilor cerești și am putut să văd în descrierile și vocabularul lor aceleași limitări pe care le văd în descrierea și vocabularul meu.

În relatarea lui Ned Dougherty despre experiența în apropierea morții din cartea sa *Cale rapidă către ceruri* (Fast Lane to Heaven), el scrie: „Deodată, am fost cuprins de o lumină aurie strălucitoare. Lumina era mai strălucitoare decât lumina soarelui, de multe ori mai puternică și mai radiantă decât soarele. Totuși, nu eram orbit și nici ars de ea. În schimb, lumina era o sursă de energie care îmi cuprindea ființa.” Descrierea lui, la fel ca a mea, poate părea probabil lipsită de sens cuiva care nu a avut parte de o astfel de experiență, dar este într-adevăr foarte exactă.

Chiar și scriitorii unor cărți din Biblie au descris cu dificultate întâlnirile lor cu îngerii lui Dumnezeu. Apostolul Matei descrie întâlnirea lui cu un înger al Domnului astfel: „Și înfățișarea lui era ca a fulgerului, iar îmbrăcămintea lui albă ca zăpada” (*Matei, 28:3*). Profetul Daniel scria: „Și mi-am ridicat ochii și m-am uitat; și iată un bărbat îmbrăcat în veșmânt de in; iar mijlocul îi era încins cu aur de Ofir, trupul îi era ca de topaz, fața lui ca fulgerul, ochii lui ca niște făclii de foc, brațele și coapsele lui ca arama sclipitoare, iar sunetul cuvintelor lui ca un *freamăt de mulțime*” (*Daniel, 10:5-6*).

Eu și însoțitorii mei am început să plutim de-a lungul potecii și eu știam că mă duc acasă. Casa mea veșnică. Ne întorceam la Dumnezeu și eram toți foarte emoționați. Însoțitorii mei abia puteau să-și stăpânească entuziasmul dezlănțuit și erau nerăbdători să-mi anunțe întoarcerea, sărbătorind-o cu toți locuitorii cerurilor. În timp ce sorbeam frumusețea și bucuria cu însoțitorii mei, am aruncat o privire către scena de pe malul râului. Corpul meu semăna cu „cochilia” unui vechi prieten și am simțit o caldă compasiune și recunoștință pentru utilizarea lui.

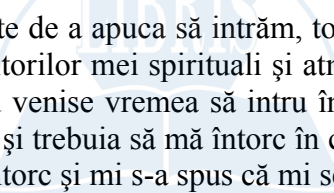
M-am uitat la Tom și la fiii săi, iar ei păreau cumplit de triști și de vulnerabili. I-am auzit strigându-mă și implorându-mă să respir. Îi iubeam și nu doream să fie triști, încât i-am rugat pe însoțitorii mei cerești să mă aștepte până mă întorc în trupul meu, să stau întinsă și să respir. Gândindu-mă că erau satisfăcuți, mi-am părăsit corpul apoi și mi-am reluat călătoria înapoi spre casă.

Mergeam pe o potecă ce ducea către o sală măreață și strălucitoare, mai mare și mai frumoasă decât orice puteam concepe să văd pe Pământ. Strălucea în toate culorile. Cred că atunci când oamenii care au trecut prin experiențe în apropierea nopții descriu „vederea luminii albe” sau „deplasarea către lumina albă” ei descriu, de fapt, deplasarea către strălucirea acestei săli. Vocabularul nostru nu este destul de bogat pentru a descrie experiența într-un mod inteligibil. Poate din această cauză Iisus vorbea adesea în parabole.

Mi-am simțit sufletul atras către intrare și, pe măsură ce mă apropiam, absorbeam emisia de lumină și simțeam iubirea pură, deplină, absolut necondiționată care emana din acea sală. Era cel mai frumos și mai fascinant lucru pe care îl văzusem vreodată. Știam cu siguranță profundă că reprezintă ultima ramificație a vieții, poarta prin care trebuie să treacă fiecare ființă umană. Era clar că acea sală era locul în care fiecăruia dintre noi i se dă ocazia de a-și revedea viața și alegerile făcute în viață și unde ni se oferă oportunitatea finală de a-l alege pe Dumnezeu sau de a ne depărta de el – pentru veșnicie. M-am simțit pregătită să intru în sală și am fost cuprinsă de dorul profund de a mă reuni cu Dumnezeu.

Nu au fost obstacole notabile față de reunirea mea cu Dumnezeu. Tom Long și băieții lui continuau să-mi facă semne. De fiecare dată când mă implorau să mă întorc și să respir, eu mă simțeam obligată să revin în corpul meu și să mai respir o dată, înainte de a-mi relua călătoria. Acest lucru a devenit obositor și am ajuns chiar să mă simt iritată de chemarea lor continuă. Știam că ei nu înțelegeau ce se întâmplase, însă mă deranja că nu mă lăsau în pace. Aș asemăna senzația mea cu iritarea resimțită de un părinte căruia copilul îi tot cere o mulțime de lucruri înainte de a se culca: o poveste, un pahar cu apă, aprinderea sau stingerea luminii, aranjarea așternutului, încă o sărutare etc.

Am ajuns la intrarea în sală și am putut vedea multe spirite umblând de colo colo în interior. Toate spiritele se întorceau să ne privească în timp ce intram și ne transmiteau compasiune și iubire.

Înainte de a apuca să intrăm, totuși, o senzație apăsătoare de mâhnire și de tristețe a coborât asupra însoțitorilor mei spirituali și atmosfera a devenit sumbră. Ei s-au întors spre mine și mi-au explicat că nu venise vremea să intru în sală; nu-mi terminasem călătoria pe Pământ, mai aveam multe de făcut și trebuia să mă întorc în corpul meu. Am protestat, dar mi-au fost oferite mai multe motive să mă întorc și mi s-a spus că mi se vor da curând mai multe informații.

Ne-am împărtășit părerile de rău, în timp ce mă însoțeau înapoi pe malul râului. M-am așezat în corpul meu și am trimis priviri pline de dor acestor ființe cerești, care veniseră cu mine să mă călăuzească, să mă protejeze și să mă îmbărbăteze, înainte de a mă întinde și a reveni în corpul meu.